

LDT HÁJOVNA NA DĚDKU ROBINSONŮ TAJUPLNÝ OSTROV

4. 8. 2019 – 10. 8. 2019

Letos jsme opravdu rádi, že se mohl 18. ročník tábora uskutečnit. Jak většina všech ví, na začátku táborové sezóny postihla naši milovanou hájovnu Na Dědku obrovská tragédie. Hájovnu, která přečkala i obě světové války, zachvátil požár, který se rozšířil z kuchyně a který zničil prakticky celou stavbu. Spousty lidí mělo strach, že se díky této události letošní

ročník tábora nebude konat, ale naštěstí se skautům během chvíle podařilo postavit provizorní zázemí pro kuchyň, jídelnu, sklady a spaní pro vedoucí. Situace to pro nás byla nezvyklá a nestandardní, byla to ale výzva, kterou jsme s hrdostí přijali.

Jako už několik předchozích let přijeli vedoucí o den dříve než děti, aby se seznámili s provizoriem, navezli a připravili věci na celý týden. Úkoly byly pečlivě vypsány a rozděleny, chaos byl jen nepatrný. K večeru bylo všechno připraveno, mohli jsme tak v klidu povečeřet a mohli jsme se začít těšit na příjezd malých táborníků.

Letošní téma tábora bylo **ROBINSONŮV TAJUPLNÝ OSTROV**, nejspíš už podle názvu se dá říci, že jsme se na táboře vůbec nenudili. Každý den děti soupeřily mezi týmy o získání nejlepší části totemu, který je měl ochraňovat po celou dobu pobytu před ostatními. Čím si děti vedly lépe, tím byly lépe chráněny. Vařili jsme, učili se spolupracovat a věřit ve svůj tým. Děti našly své bojové duchy a nevzdávaly se - dokázaly přežít naš tajuplný ostrov!

Celý týden nás provázelo vskutku hezké počasí, občas přišel nějaký mráček, ze kterého zapršelo. Jedna bouřka přišla z kraje týdne a vyzkoušela pevnost našich plachet u stanů. Dvě plachty nám vítr poslal k zemi, voda si našla všude své cestičky. I vedoucím se počasí trochu pomstilo. Tetě Sylvě napršelo na matraci, a protože jsme neměli náhradní, museli jsme jí dát dospod několik ručníků a deku, takže si nakonec připadala jako princezna na hrášku. Noci byly podle nás překvapivě teplé, i když občas si děti na nástupu stěžovaly, že jim bylo v noci chladno. Byly to ale ty, které jely poprvé na tábor. I na takové situace jsme však připraveni, půjčili jsme jim erární deky. Příští rok určitě budou mít teplejší spacáky nebo už budou vědět, jak správně se do spacáku zabalit.

První den je pro všechny vždycky hrozně hektický. Tábor se naplnil dětmi během chvíličky, každý stan měl své dva obyvatele. Kapacitu jsme bezproblémově obsadili. Hned po veškeré prvotní organizaci, převzetí všech dětí následoval nástup, kde se všichni seznámili s chodem tábora, s táborovým řádem, vedoucími apod. Po poledni následoval lehký oběd, abychom ověřili, zda kuchyňská četa zvládne i „polní“ podmínky pro přípravu jídla. Vuřtguláš byl dokonalý! Obavy rychle vymizely a my jsme věděli, že celý týden hlady trpět určitě nebudeme! Kuchyň se opravdu každý den blýskla nějakou dobrotou. S vypětím sil zvládali i časově náročné řízečky, smaženky, špagety, rizoto, všemožné druhy pomazánek, polévek. No prostě Maruška, Řáhy, Sylva a nově i Jiří nezklamali ani v provizorních podmínkách, děti jedli tak moc, že se občas ani na některé vedoucí, kteří se opozdili s příchodem k jídlu, málem nedostalo. Snídani nám zajišťovala naše oblíbená Pekárna Hořovice, která nám každý den přivezla čerstvé rohlíčky, chleby, vánočky, loupáky, no prostě vše, na jsme si vzpomněli.

Děti byly hned po první hře rozděleny do etapových oddílů, aby mohly začít vytvářet název oddílu, oddílová trička, bojový pokřik a kostým pro šamana. V odpoledních hodinách nás totiž navštívil Peter, náš dlouholetý kamarád a fotograf v jednom. Všechny děti se vyfotili v nově vytvořených tričkách a kostýmech. Děti předvedly odborné porotě pokřiky a kostýmy šamanů. K večeru připravili kluci slavnostní oheň, Toxi vyzval své pomocníky Dostyho, Štěpána, Řáhyho a Dostíka, aby oheň zapálili ze všech čtyř světových stran. V kuchyni nám vydali vuřty a mohli jsme začít nasávat pravou táborovou atmosféru. K tomu

Po týdnu nevšedních starostí se neradi vracíme zpět do všedních dní, kde nám chybí pravidelný režim rozcviček, nástupů, soutěží, dětských hádek, zpívání a užívání si přírody. Všichni doufáme, že nám ten rok čekání uteče co nejrychleji a my budeme moct opětovně stát v pozoru a za zpěvu táborové hymny sledovat, jak na stožár stoupá vlajka značící zahájení nového ročníku.

Takže kamarádi, jak se zpívá v jedné trempske písni – co nevidět se sejdem, o jednu zimu moudřejší...

Příští rok ahoj!!!

Za kolektiv spolku Provas Dobříš – Mišel

